

The image features an abstract graphic design with three blue circles of varying sizes and several thin blue lines. One large circle is at the top center, a smaller one is below it, and another large circle is at the bottom right. Lines connect the top-left and top-right corners to the top circle, and a line connects the top-left corner to the middle circle. A line also connects the top-right corner to the bottom-right circle.

**Практикуване
на Божието
присъствие**

Съдържание

ПРЕДГОВОР.....	2
Първа беседа.....	2
Втора беседа.....	3
Трета беседа.....	5
Четвърта беседа.....	6
ПИСМА.....	8
Първо писмо.....	8
Второ писмо.....	9
Трето писмо.....	10
Четвърто писмо.....	10
Пето писмо.....	11
Шесто писмо.....	13
Седмо писмо.....	13
Осмо писмо.....	13
Девето писмо.....	14
Десето писмо.....	15
Единадесето писмо.....	15
Дванадесето писмо.....	16
Тринадесето писмо.....	17

Брат Лоурънс бил човек със скромен произход, който открил най-великата тайна за това как да живеем Божието Царство тук на земята. Това е изкуството на

“практикуване на Божието присъствие в едно единствено действие, което няма край”. Той често е заявявал, че Бог е Този, който обрисова себе си в дълбините на нашата душа. Ние просто трябва да отворим сърцата си, за да приемем Него и Неговото любящо присъствие.

Като смирен готвач в манастира, брат Лоурънс научил един важен урок по време на ежедневните си задължения: Времето прекарано в общуване с Господ трябва да бъде едно и също, независимо дали се суетиш из кухнята с няколко души, които ти задават въпроси по едно и също време, или когато си на колене в молитва. Той се научил да култивира дълбоко Божието присъствие, да го прави така цялостно със сърцето си, че да може да възкликне: “Сега правя това, което ще правя през цялата вечност. Аз благославям Бога, хваля Го, покланям Му се и Го обичам с цялото си сърце.”

За повече от триста години тази несравнима класика е давала както благословение, така и обучение на тези, които не могат да се задоволят с нищо по-малко от това да познават Бога в цялото Му величие и да чувстват любящото Му присъствие от начало до край през всеки един обикновен ден.

ПРЕДГОВОР

Практикуване на Божието Присъствие е колекция от духовните просветления на брат Лоурънс за Божието сърце, през погледа на неговите писма, разговори и самият му живот. Записани преди повече от триста години, те са послание, което днес не е изгубило актуалността си за всеки християнин, вплетен в днешния забързан свят.

Всяка част от книгата, била тя писана от собствената ръка на автора или от неговия близък приятел Жозеф дьо Бюфор, разкрива вътрешните тайни на сърцето на брат Лоурънс; сърце, което е научило най-важната част от християнския живот - как да оставаме в Божието присъствие всеки ден.

В тази леко преработена версия сме се стремили да осъвременим и поясним езика на тази християнска класика, перифразирайки, където е необходимо, но все пак запазвайки същността на посланието непокътната.

Вярваме, че това старание на брат Лоурънс през целия си живот да обитава напълно в Божието присъствие ще се превърне в една непрекъсната практика за всички, които четат тази книга.

От издателите

Първа беседа

Днес срещнах за първи път брат Лоурънс. Той каза, че Бог е бил изключително добър към него при неговото обръщане към Господа. Той бил осемнадесет годишен по това време и все още в света. Каза ми, че всичко това се случило в един зимен ден, когато той гледал едно голо дърво. Макар, че листата на дървото действително са били паднали, той знаел, че те отново ще се появят, последвани от цветове и после от плодове. Това оставило в него цялостен отпечатък за Божието провидение и сила, които никога не са го напускали. Брат Лоурънс все още твърди, че този отпечатък го е

отделил напълно от света и му е дал такава огромна любов към Бога, че тя не се променила през всичките четиридесет години, през които той е ходил с Него.

Първоначално брат Лоурънс е бил слуга на ковчезника на манастира и бил много непохватен. Той вярвал, че за да бъде спасен, той е трябвало да бъде наказван за своята непохватност. Ето защо той жертвал всичките удоволствия от своя живот на Бога. Обаче, вместо да го наказва, Бог му давал единствено задоволство и удовлетворение, които изпълвали сърцето му. Често той ревностно казвал на Господ, че се чувства заблуден, тъй като до този момент християнският му живот бил толкова приятен и изпразнен от страдания, както той очаквал.

Брат Лоурънс настоява, че е необходимо винаги да си чувствителен към Божието присъствие, като разговаряш с Него през всичкото време, всеки ден. Да се мисли, че трябва да оставиш общуването си с Него, за да се справиш със светските неща, е погрешно. Вместо това, грижата за душите ни, гледайки на Бог, издигнат над нас, ще произведе огромна радост от това че сме Негови.

Друго нещо, което той спомена е, че вярата ни е твърде слаба. Вместо да оставим вярата да управлява живота ни, ние сме водени от дребнави, ежедневни механични молитви, които винаги се променят. Единственият път на Църквата, водещ към усъвършенстване в Христа, е вярата.

Скъпият брат отбеляза, че ние трябва напълно да се отдадем на Бог, както за светските, така и за духовните неща. За нас щастието би трябвало да произлиза единствено от вършенето на Божията воля, независимо дали това ни носи болка или огромно удоволствие. В края на краищата, ако сме напълно посветени в това да вършим Божията воля, няма да правим никаква разлика между болката и удоволствието.

Също така, ние трябва да бъдем верни даже и в сухи периоди. Именно през тези времена на суша Бог изпитва любовта ни към Него. Ние трябва да се възползваме от тези времена за да практикуваме нашата решимост и пълно предаване на Него. Това често ще ни довежда до състояние на зрялост в нашия по-нататъшен вървеж с Бог.

Брат Лоурънс не бе изненадан от размерите, които грехът и нещастията са достигнали в света. По-скоро той се учудваше, че не са още по-големи, имайки предвид крайностите, до които врагът е способен да стигне. Той каза, че се моли за това, но знаейки, че Бог ако поиска може да изправи ситуацията за един миг, той не си позволява да става прекалено загрижен.

За да успеем в своето отдаване на Бог така, както Той го желае, ние трябва непрекъснато за пазим душата си, която е въввлечена както в духовните, така и в светските неща. Когато, обаче, обърнем гръб на Бог и отворим душата си пред света, Той не може така лесно да отговаря, когато Го призоваваме. Когато пожелаем да приемем Божията помощ и пазим душата си според Неговите желания, тогава можем да общуваме с Него винаги, когато поискаме.

Втора беседа

Брат Лоурънс каза, че винаги е бил воден от любовта. Никога не е бил повлиян от какъвто и да е било друг интерес, включително и това дали е бил спасен. Той бил доволен да върши дори най-незначителните досадни и рутинни занимания, заради Божията любов. Той дори се намерил като доста замогнал се човек, което той приписва на факта, че е търсил единствено Бог, а не даровете Му. Той вярва, че Бог е много по-

велик от който и да е от простите дарове, които Той ни дава. Вместо да ги иска от Него, той избрал да гледа отвъд даровете, надявайки се да научи нещо повече за самия Бог. Понякога той даже искал да би могъл да избегне наградата така, че да му остане удоволствието, че прави нещо единствено заради Бог.

За няколко години брат Лоурънс е бил доста обезпокоен защото не бил сигурен, че бил спасен. Въпреки това, той поддържал отношението, че е станал християнин защото обича Господ и ще продължи все така да Го обича независимо дали е сигурен в своето спасение или не. По този начин той би имал поне земното удоволствие да върши всичко, което може заради Божията любов. (По-късно тази несигурност относно взаимоотношението му с Бог напуснала брат Лоурънс.)

След това той не живеел повече с мисли за рая и ада. Животът му се изпълнил със свобода и радост. Издигайки всичките си грехове към Бог той се опитвал да Му покаже колко незаслужена е Божията благодат. Но Господ продължавал да го благославя. Понякога Бог дори хващал брата за ръката и го въвеждал и разхождал из небесното съдилище, сякаш Той искал да почете своя смирен слуга.

В началото, заявявал брат Лоурънс, е необходимо малко усилие за да се формира навик за непрекъснато общение с Бог, казвайки Му за всичко, което се случва. След малко прилежна практика, обаче, Божията любов го освежавала и всичко това ставало много лесно.

Винаги когато той обмислял да извърши някое добро дело, той винаги се консултирал с Бог относно това, казвайки: "Господи, аз никога няма да мога да сторя това, ако Ти не ми помогнеш." Незабавно му била давана сила, повече от колкото е достатъчно.

Когато извършвал грях, той го изповядвал на Бог с тези думи: "Нищо по-добро от това не мога да сторя без Теб. Моля Те, пази ме от съгрешаване и поправяй грешките, които правя." След това той не се чувствал виновен по отношение на извършения грях.

Брат Лоурънс посочи, че той говори много просто и откровено с Бог. Той молел за помощ за неща, по начина по който се нуждаел от тях и опитът му показал, че Бог никога не пропускал да отговаря.

Наскоро брат Лоурънс бил помолен да отиде до Бургундия, за да донесе доставките за манастира. Това задължение било трудно за него защото, първо той нямал глава за бизнес и, второ, защото бил куц с единия крак и не можел да ходи из лодката без да падне върху товара. Нито, обаче, неговата непохватност, нито самата поръчка като цяло, причинили у него някакво безпокойство. Той просто казал на Бог, че това е Негова работа, след което открил, че всичко се подредило много добре.

Нещата вървели по същия начин и в кухнята на манастира, където работел. Макар, че преди той имал голяма неприязън към кухненската работа, той развил голяма леснота в нейното вършене през изминалите петнадесет години, прекарани там. Неговото обяснение е, че той вършел всичко това заради Божията любов, молейки Го колкото е възможно по-често за Неговата благодат в работата. Той каза, че бил понастоящем в общарската работилница и това много му харесвало. Той, обаче, би работил навсякъде, винаги радвайки се на това, че е способен да върши и най-малките неща в името на Божията любов.

Брат Лоурънс осъзнавал своите грехове и изобщо не бил изненадан от тях. "Това е моето естество," казал той, "единственото нещо, което знам как да го върша." Той просто изповядвал греховете си пред Бог без да разисква с Него или да се оправдава. След това той бил в състояние с мир в сърцето да възстанови своята дейност на любов

и поклонение. Ако той не съгрешавал, тогава благодарял на Бог за това, защото само Божията благодат може да го предпази от съгрешаване.

Когато имал неприятности с нещо, той рядко се консултирал с някого за това. Просто знаейки за Божието присъствие, той тръгвал в светлината на вярата и бил доволен единствено от това, да се изгуби и потопи в Божията любов, независимо какво се случва, и в Божията любов той откривал отново себе си.

Той забелязал, че мисленето често разваля всичко, че злото обикновено започва от нашите мисли. По мнение на брат Лоурънс, ние трябва да отхвърлим всички мисли, които ни разсейват от това, да служим на Бог или подкопават нашето спасение. Освобождаването на ума от такива мисли ще позволи удобно общение с Бог, но брат Лоурънс добави, че това не винаги е лесно. Когато бил спасен, отначало той прекарвал цялото си молитвено време в отхвърляне на нещата, които го разсейват само за да попадне веднага в тях отново и отново.

Той каза, че трябва да се направи остро разграничение между действията и постъпките породени от интелекта, и тези, породени от волята. Първите са от малка важност, а последните означават всичко. Всичко, което наистина трябва да направим е да обичаме и се радваме в Бог. Той каза, че без тази Божия любов добрите дела няма да изтрият дори един единствен грях. Фактически Господ често избира тези, които са били най-големите грешници, за да получат Неговата най-голяма благодат, за да разкрие своята доброта още по-драматично.

Само кръвта на Исус Христос може да ни изчисти от греха. По тази причина трябва да се стремим да Го обичаме от цялото си сърце. Брат Лоурънс каза, че той се концентрира да върши малките неща за Него, след като не е в състояние да върши по-големи неща. След това всичко, което Господ поиска, ставало възможно да се случи и той не се тревожел за това. Ето защо той не се тревожел за нищо, а молел Бог единствено за това да не му позволява да Го оскърбява.

Трета беседа

Брат Лоурънс ми довери, че основата на духовния му живот е вярата, която му е разкрила възвишената позиция на Бога. След като това се превърнало в увереност в неговото сърце, той лесно получил способността да извършва всяко свое действие заради Божията любов. Той наистина разбрал, че тази солидна вяра в Бога е голяма почит към Него и отваря вратата пред Господ да отговаря на неговите молитви и да излее благословенията Си към него.

Той продължи с това, че ако някой се предаде изцяло на Бог, твърдо решен да направи всичко за Него, Господ ще пази този човек от заблуда. Той също няма да позволи на такъв човек да страда твърде дълго при изпитанията, но ще му даде изходен път за да може да издържи (I Коринтяни 10:13)

Сърдечната цел на брат Лоурънс бе да не мисли за нищо друго, освен за Бога. Ако той позволявал да измине известно време без да мисли за Него, той не се разстройвал за това. Веднъж изповядал своята слабост пред Бога, той се връщал при Него с още повече увереност и радост, защото се чувствал нещастен далеч от Божието присъствие. Ако почувствал някаква мисъл на неблагодарност или зараждане на грях, той не изпадал в паника и не се чувствал безпомощен да му се съпротиви. Това било така, поради преживяните опитности в Божията вярна помощ, което му позволявало да

изчака, докато дойде подходящия момент да извика към Него. Когато дойде времето, той се обръщал към Него и злите мисли изчезвали веднага.

Поради същото упование в Божията грижа, когато брат Лоурънс имал някаква външна работа, където е необходимо неговото присъствие, той никога не се тревожел. Вместо това, той намирал това, което Бог му давал като огледално чиста картина какво точно да направи в подходящия момент. Той действал по този начин доста дълго време, без да се тревожи предварително за каквото и да било. Преди да започнат неговите опитности с Божията незабавна помощ, той се опитвал да планира всеки детайл, вършейки работата със собствени сили. Сега обаче, действайки с детска простота в

Божии очи, той правел всичко заради Божията любов, благодарейки Му за Неговото водителство. Така всичко, което правел минавало спокойно и по начин който го държал близо до любящото Божие присъствие.

Когато някаква външна работа го отклонявала без нужда от неговото общение с Бога, идвало едно малко напомняне от Господа, което се загнездвало в душата му, наводнявайки я с Божия образ. Това понякога го запалвало до такава степен, че той чувствал огромен импулс да извика в хваление, да пее и да танцува пред Господа от радост.

Брат Лоурънс заяви, че се чувства много по-близо до Божието присъствие в своите ежедневни дейности, отколкото повечето хора биха могли да си представят. Най-лошото изпитание, което би могъл да си представи е да изгуби усещането за Божието присъствие, което било с него от толкова дълго време, но увереността му в Божията доброта го направила уверен, че Той никога няма да го изостави напълно. Щом срещнал някаква голяма трудност в живота си, той знаел, че Господ щял да осигури силата от която се нуждаел за да я понесе.

С тази увереност брат Лоурънс не се страхувал от нищо. Той добави, че не го е страх да умре за себе си или да се изгуби в Христос, защото пълното предаване на Божията воля е единственият сигурен път за следване. По него винаги има достатъчно светлина, за да подsigури безопасно пътуване.

В началото винаги е необходимо да бъдеш верен – както в действията си, така и в отричането от себе си, но след това има само неопикуема радост. Ако се появят трудности, просто се обърни към Исус Христос и се моли за Неговата благодат, с която всичко става лесно.

Нашият брат отбеляза, че някои хора стигат само до редовните си посвещения (регулярните ни задължения като вярващи), спирайки дотам и занемарявайки любовта, която всъщност е целта на тези посвещения. Това лесно може да се види в техните действия и обяснява защо те притежават толкова малко здрави добродетели.

Нито умения, нито знания са необходими, за да вървиш с Бога, добави той. Всичко, което е необходимо е сърце, посветено напълно и единствено на Него от любов към Него и към другите.

Четвърта беседа

Днес Брат Лоурънс ми говори твърде открито и с голям ентузиазъм за неговият начин на отиване при Бога. Той каза, че най-важната част се състои в отричането – веднъж винаги – на всичко, което не води към Бога. Това би ни позволило да станем въвлечени в едно непрекъснато общуване с Него по един прост и не възпрепятствен начин.

Всичко, което трябва да направим е да признаем Бог като интимно присъстващ в нас. Тогава, можем директно да Му говорим по всяко време, когато се нуждаем да Го молим за помощ, да знаем волята Му в моменти на несигурност и да вършим това, което Той иска по начин, който Му е угоден. Ние трябва да предложим делата и работите си пред Него преди да сме започнали и да Му благодарим след това за привилегиата, че сме ги сторили заради Него. Това непрекъснато общуване би трябвало също да включва непрекъснати хваления и любов към Бога за безкрайната Му доброта и съвършенство.

Брат Лоурънс заяви, че трябва уверено да молим Бога за Неговата благодат за всичко, което правим, уповавайки на безкрайните качества на Господа, а не на нашите мисли. Той каза, че Господ никога няма да пропусне да ни даде Своята благодат и, че той може лично да свидетелства за това. Този брат в Господа грешеше само, когато се отдалечаваше от Божията компания или когато забравяше да Го помоли за помощ.

Когато сме в съмнение, продължи той, Бог никога не пропуска да ни покаже правилният път, по който да вървим, доколкото и дотогава, докогато нашата единствена цел е да Му угодим и да покажем любовта си към Него.

Той намираще за срамно, че някои хора преследват определени дейности (които, той отбеляза, те вършат доста несъвършено в следствие на човешките си слабости), бъркайки средствата с целта. Той каза, че нашето удовлетворение не зависи толкова от това да променим действията си, колкото от това да ги вършим заради Бог, вместо за себе си.

Най-ефективния начин на общение с Бога, който брат Лоурънс имаше е като просто върши своята ежедневна, обикновена работа. Той вършел това с покорство, от чиста любов към Бога, очиствайки тази любов толкова, колкото е било по човешките му възможности. Той вярва, че е сериозна грешка да се мисли за времето за молитва, като за нещо различно и отделено от всяко друго нещо. Нашите действия трябва да ни съединяват с Бога в нашите ежедневни дейности точно по същия начин, по който нашата усамотена молитва в спокойна обстановка ни съединява с Него.

Той каза, че молитвите му се състоят изцяло и просто от Божието присъствие. Душата му си почивала в Бога, изгубвайки всяко усещане за всичко останало, освен любовта към Него. Когато не бил в молитва, той се чувствал практически по същия начин. Оставайки близо до Бога, той Го хвалел и благославял с всичката си сила. Поради това животът му бил изпълнен с непрекъсната радост.

Брат Лоурънс отбеляза, че ние трябва да уповаме и да се предадем изцяло на Него. Той няма да ни измами. Без никога да се изморявай да вършиш дори и най-малките неща за Него, защото Той не се впечатлява толкова от измеренията на нашата работа, колкото от любовта в която тя е извършена; и ние не трябва да се обезкуражаваме ако не успяваме в началото. Практикуването най-накрая ще направи нашите усилия да се превърнат в приятен навик, който ще извършваме без да мислим.

Той каза, че за да бъдем сигурни, че вършим Божията воля, ние просто трябва да развием отношение на вяра, надежда и любов. Не трябва да се концентрираме на каквото и да било друго. Другото просто не е важно и то трябва да бъде считано като средство за постигане на крайната цел – да се изгубим напълно в Божията любов. Трябва да желаем да Го обичаме токова съвършено, колкото можем, както в този живот, така и през вечността. Много неща са възможни за човека, който има надежда. Дори повече са възможни за този, който има вяра. И все пак, още повече са възможни за този, който знае как да обича. Обаче, всичко е възможно за човека, който практикува всичките три добродетели.

Брат Лоурънс добави, че когато започнем нашия християнски вървеж, трябва да помним, че сме живели в света, подчинени на всякакви нещастия, инциденти и лошо разположение от негова страна. Господ ще ни изчисти и смири, за да ни направи повече като Христос. Минавайки през този процес на изчистване, ние ще израснем по-близо до Бога.

Ето защо трябва да се радваме в нашите трудности, носейки ги дотогава, докато Господ иска, защото само чрез такива изпитания нашата вяра че стане пречистена, по-скъпоценна от златото. (I Петрово 1:7, 4:19)

ПИСМА

Първо писмо

Скъпи приятелю,

Бих искал да използвам този случай да те информирам за мислите на един от нашите братя относно чудесните резултати и непрекъснатата помощ, която той получава от Божието присъствие. [Смята се, че брат Лоурънс има предвид себе си, но скромността му го въздържа от директно себеизявяване]

За повече от четиридесет години главното старание на този брат е било да стои колкото е възможно по-близо до Бог, не вършейки, не казвайки и не мислейки нищо, което би могло да не Му е угодно. Той нямал друга причина да прави това, освен да показва своята благодарност към чистата Божия любов и защото Бог, и без това заслужава безкрайно повече.

Този брат токова свикнал с Божието присъствие, че се облягал на него във всички случаи, от каквото и естество да са те. Душата му била пълна с непрестанна вътрешна радост, която понякога така го обземала, че той се чувствал принуден да прави неща, които изглеждали детински, за да попречи на това чувство да не стане твърде интензивно.

Ако понякога той се отклонявал от Божието присъствие, Бог веднага го повиквал обратно при себе си общувайки с него посредством Светия Дух. Това често се случвало с него, когато е най-зает с работата си. Той отвръщал вярно на Божия призив чрез нежен, любящ поглед към Него или с думи на привързаност като: “Боже мой, аз целият съм Твой; стори каквото искаш с мен.” Тогава, сякаш Божията любов се връщала отново към душата му, удовлетворена от тези няколко думи. Преживяванията на тези неща правела този брат повече от сигурен, че Бог е винаги в дълбината на душата му, без значение какво той върши или какво се случва с него.

Представете си на какво задоволство и удовлетворение се радва той, притежавайки такова съкровище, което е винаги налично! Той не е нетърпелив да го открие и не се притеснява къде да го търси, защото вече го е намерил и може да вземе каквото иска от него.

Той често нарича хората слепи, оплаквайки се, че ние се задоволяваме с твърде малко. Бог има безкрайни богатства, които да ни даде, казва той. Защо трябва да се задоволяваме с краткия момент на хваление? С такива оскъдни посвещения ние ограничаваме потока на изобилната Божия благодат. Ако Бог намери душа пълна с жива вяра, Той излива благодатта си в нея като поток, който след като е намерил отворен канал се втурва изобилно към него.

Ние често спираме този поток само поради липса на респект към него; но не трябва да го ограничаваме повече. Нека отидем при собствените си сърца, скъпи приятелю, да разрушим тази дига, правейки път за благодатта реванширайки се за пропуснатото време! Аз и ти се познаваме и работим заедно от години. Може да ни остава малко време живот. Смъртта е винаги близо, така, че бъди подготвен, понеже умираме само веднъж.

Още веднъж, нека изпитаме вътрешното си естество. Времето ни притиска и всеки от нас трябва да бъде отговорен пред себе си. Аз вярвам, че ти си се подготвил правилно и няма да бъдеш взет изненадващо. Уважавам те заради това; в края на краищата това е нашата работа – да бъдем колкото може повече за Божиата благодат. Обаче трябва непрекъснато да ходим в Божия Дух, тъй като в духовния живот ако не напредваш, просто падаш назад. Но тези, които имат вятъра на Светия Дух в душите си се носят напред даже и когато спят. Ако корабът на нашата душа все още бива подхвърлян от ветрове и бури, трябва да събудим Господ, Който е почивал в нас през цялото време и Той бързо ще успокои морето.

Позволявам си, скъпи приятелю, да ти кажа всичко това, за да можеш да преразгледаш своето собствено взаимоотношение с Бога. Ако по някакъв начин (моля се да не е така) то е охладняло дори и със съвсем малко, може би отношението на този брат ще го запали и възпламени отново. Помниш ли нашият първи ентузиазъм и любов към Бога? И двамата можем да ги призовем отново по начин, като примера с този брат. Той не е добре известен в света, но Бог го обича нежно и го гали. Нека се молим старателно един за друг да получим тази благодат за себе си.

Второ писмо

Скъпи мой приятелю,

Днес получих две книги и писмо от наша обща приятелка, която се подготвя да посвети целия си живот в служение на Бога. Тя моли за молитвите на двама ни за да вземе твърдо решение да живее живота си за Него.

Изпращам ти една от книгите, която дискутира важността на Божието присъствие така, че ти знаеш, това е близко до сърцето ми.

Аз все още вярвам, че целият духовен живот се състои в практикуване на Божието присъствие и, че всеки, който го практикува правилно скоро ще постигне духовно изпълване.

За да се постигне това е необходимо сърцето да се изпразни от всичко, което би Го оскърбило. Той иска да притежава сърцето ти напълно. Преди да извършиш каквато и да е работа в своята душа, Бог трябва да е в пълен контрол.

Няма по-сладък начин на живот в света от непрекъснатото общуване с Бога. Само тези, които са го преживели, могат да разберат. Аз, обаче, не те съветвам да го практикуваш с единствената цел да получиш утеха за своите проблеми. Търси го по-скоро, защото Бог го иска и от любов към Него.

Ако бях проповедник, не бих проповядвал за нищо друго освен практикуване на Божието присъствие. Ако трябваше да отговарям за воденето на души в правилната посока, бих насърчавал всеки да бъде чувствителен към Божието неизменно присъствие, ако не по някаква друга причина, то защото присъствието Му е наслада за душата и духа ни.

То, обаче е също и необходимост. Само ако знаехме колко много се нуждаем от Божията благодат, ние никога не бихме изгубили контакт с Него. Повярвай ми. Направи посвещение никога нарочно да не се отклоняваш от Него, да изживееш остатъка от живота си в Неговото свято присъствие. Не прави това с очакването за небесни удобства и утеха; направи го просто от любов към Него.

Захвани се сериозно с тази задача. Ако я вършиш правилно скоро ще видиш резултатите. Аз ще те подкрепям с молитвите си. Моля те, помни ме в своите молитви и в молитвите на своята църква.

Трето писмо

Скъпи приятелю,

Учуден съм, че не си ми споделил за твоето мнение относно книгата, която ти изпратих. Би трябвало да си я получил досега. Практикувай я енергично, дори и когато остарееш. Наистина, по-добре по-късно, отколкото никога.

Аз искрено не мога да разбера как хората, които твърдят, че обичат Господ могат да бъдат доволни без да практикуват Неговото присъствие. Аз предпочитам да се оттеглям с Него в най-дълбоката част на душата си колкото е възможно по-често. Когато съм с Него там не ме е страх от нищо, но най-малкото отдалечаване от Него е болезнено за мен.

Прекарването на време в Божието присъствие не отслабва тялото. Напротив, оставянето на привидно невинните и допустими светски удоволствия ни дава утеха. Всъщност, Бог няма да позволи на душата, която Го търси да намери утеха другаде освен при Него, затова наистина има смисъл да пожертваме себе си за известно време в Неговото присъствие.

Това не значи, че трябва да страдаш в това старание, не, на Бог трябва да се служи със свята свобода. Трябва да се трудиш вярно, без нетърпение или безпокойство, тихо привиквайки нашия дух да се върне отново при Бог, когато се е разсеял.

Единственото изискване е да поставим нашата увереност изцяло в Бога, да оставим всякакви грижи, включително и всички религиозни посвещения, които сме приели просто като средство за постигане на целта. Бог е нашата “цел”. Ако прилежно практикуваме Неговото присъствие, няма да се нуждаем от предишните “средства”. Можем да продължим да обменяме любов с Него, като просто останем в свялото Му присъствие. Покланяй Му се и Го хвали! Има толкова много начини по които можеш да Му благодариш. Святия Дух, който обитава в нас ни води да обичаме Бог по разнообразни начини.

Бог да бъде с всички вас.

Четвърто писмо

Скъпа моя сестро в Господа,

Съчувствам ти в твоята трудна ситуация. Мисля, че най-доброто, което можеш да направиш за себе си е да се освободиш от сегашните си отговорности и да се посветиш изцяло на молитва. Бог не иска много от нас, но припомняйки си за Него, хвалейки Го, молейки за Неговата благодат, предавайки проблемите си на Него или

благодарейки Му за това, което ти е дал, винаги ще ти дава утеха. Когато се храниш или по време на ежедневните си задължения, издигай сърцето си към Него, защото и най-малкото припомняне за Него Му е угодно. Няма нужда да се молиш силно на глас; Той е по-близо отколкото можеш да си представиш.

Не е необходимо да стоиш в църквата за да останеш в Божието присъствие. Можем да направим от сърцата си параклис, където можем да отиваме по всяко време и да говорим насаме с Бога. Тези разговори могат да бъдат изпълнени с толкова любов и нежност, а и всеки може да ги има.

Така, че защо да не започнем? Той може да ни чака да направим първата стъпка. Понеже имаме отредено толкова малко време за живот, би трябвало да прекараме останалото време с Бога. Дори и страданието ще е по-лесно, ако сме с Него, но без Него дори и най-големите удоволствия ще бъдат безрадостни. Нека Той бъде благословен във всичко! Постепенно тренирай себе си да показваш любовта си към Него, като молиш за Неговата благодат. Не ограничавай любовта си към Него с правила или специални посвещения. Пристъпи във вяра, с любов и смирение.

Оставам твой слуга в Господа.

Пето писмо

Скъпи Преподобни,

Много бих искал да зная мнението ти за моята сегашна ситуация. Преди няколко дни говорих с една моя приятелка за духовния живот. Тази приятелка го описва като живот на благодат, който започва със страха и респекта на един слуга, прераства в надежда за вечен живот, за да открие накрая пълнотата в чистата любов. Тя също каза, че различните хора преживяват тази всичко поглъщаща любов в различна степен.

Не съм следвал никакви специални стъпки в моя собствен духовен растеж, напротив, открих, че методите са обезкуражаващи. Моето намерение в началото на моя християнски вървеж беше да се предам на Бога изцяло и отведнъж. Направих го от Любов към Него, защото исках да платя за греховете си и да се отрека от всичко, което Го наскърбява.

Моите първи молитви бяха за смъртта, съда, ада, рая и моите грехове. Това продължи няколко години. Когато не се молех внимателно се пазех в Божието присъствие, дори и когато работех. Знаех, че Той е и моите грехове. Това продължи няколко години.

Когато не се молех внимателно се пазех в Божието присъствие, дори и когато работех. Знаех, че Той е винаги близо до мен, в най-дълбоката част на сърцето ми. Това ми даваше такъв огромен респект към Бога, че бях удовлетворен само с вяра. Така аз продължавах да се моля по този начин, което ми даваше огромен мир и радост. През първите десет години обаче, аз се тревожех, че моят вървеж с Господа не беше достатъчно добър. Тъй като не можех да забравя миналите си грехове, се чувствах много виновен, когато мислех за всичката благодат, която Той ми показа. През това време аз често падах и после ставах отново. Изглеждаше, че всичко – дори и Бог – беше срещу мен и, че само вярата е на моя страна. Понякога си мислех, че се чувствам така, понеже се опитвах още от началото на християнския си вървеж да покажа същата зрялост, за която на друго християни са били необходими години, за да я постигнат. Понякога ставаше толкова зле, че мислех, че съм на път за ада – съзнателно наскърбявайки Бога – и, че няма спасение за мен.

Благодарен съм, че тези тревоги не отслабиха вярата ми в Бога, но всъщност я направиха по-силна. Когато достигнах точката, където очаквах остатъка от живота ми да бъде много трудна, аз внезапно открих, че съм изцяло променен. Душата ми, която винаги се е безпокояла, най-накрая стигна до почивката в един пълен вътрешен мир.

От този момент нататък съм служил на Бога само със смирение и вяра. От любов се опитвам да не кажа, направя или помисля каквото и да е нещо, което би Го оскърбило. Единствената ми молба е Той да прави всичко, което Му е угодно с мен. Чувствах се неспособен да изразя какво става вътре в мен точно в този момент. Не съм нетърпелив относно моята цел в живота, защото единствено искам да върша Божиата воля. Не бих вдигнал дори и сламка от земята против Неговата воля или пък от някакъв друг мотив, освен от любов към него. Чистата любов към Него е всичко това, което ми дава сили да продължа.

Бях оставил всичко друго, освен моите ходатайствени молитви да фокусирам вниманието си върху това да остана в Неговото свято присъствие. Запазвам вниманието си върху Бог по един простичък и любящ начин. Това е тайното преживяване на душата ми на действителното, непрекъснато Божие присъствие. То ми дава такова задоволство и такава радост, че понякога се чувствам принуден да правя детински неща за да ги контролирам.

Да обобщя, любезни господине, сигурен съм, че душата ми е била с Бог повече от тридесет години. Считаю Бог за свой Цар, срещу Когото съм извършил всякакви престъпления. Изповядвайки греховете си на него и молейки Го да ми прости, аз се поставям в Неговите ръце да прави с мен каквото Му е угодно.

Този цар, Който е пълен с доброта и милост не ме наказва. По-скоро Той ме прегръща с любов и ме кани да ям на Неговата трапеза. Той ми служи лично и ми дава ключовете за Неговите съкровища, третирайки ме като свой любимец. Той общува с мен без да споменава греховете ми или прошките ми. Изглежда, че предишните ми навици са забравени. Макар, че Го моля да прави каквото Му е угодно с мен, Той не прави нищо друго освен да ме гали. Това е усещането да си в Неговото присъствие. Ежедневният ми живот се състои в това да отдавам на Бог моето просто, любящо внимание. Ако съм разсеян, Той ме вика обратно с тонове, които са свръхестествено красиви. Ако мислиш за мен, по-скоро помни благодатта с която Бог ме е благословил, отколкото моята непохватност.

Молитвите ми се състоят просто в продължаване на същото това преживяване. Понякога си представям, че съм камъче, което чака своя скулптор. Когато се отдавам на Бог по този начин, Той започва като скулптор да оформя душата ми в съвършения образ на Своя възлюбен Син. Друг път, чувствам цялото си сърце и целия си ум да се издигат към Божието присъствие така, сякаш без никакво усилие те винаги са били част от него.

Някои хора могат да считат това отношение като самозаблуда, но аз не мога да позволя да бъде наречено заблуда, щом в това състояние на наслаждаване в Бога аз не искам нищо друго, освен Неговото присъствие. Ако аз заблуждавам себе си, Господ ще трябва да излекува това състояние. Аз искам Той да направи каквото Му е угодно с мен; всичко, което искам е да бъда изцяло Негов.

Твоите предложения относно това как бих могъл да се справя с всичко това ще ми помогнат, защото много уважавам твоето мнение.

Оставам твой в Христа.

Шесто писмо

Скъпа сестро,

Както обещах, аз се моля за теб, макар и молитвите ми да са слаби. Нямах ли да сме щастливи, ако можехме да открием пълнотата на съкровищата, описани в Евангелията? Нищо друго не би имало значение. То е безкрайно; колкото повече го разработваме, толкова повече богатства ще намираме. Нека никога не спираме да търсим, докато не открием всичко от него!

Не знам какво ще стане с мен. Изглежда, че ведрост и спокойствие идват в душата и духа ми дори докато спя. Понеже аз си почивам, изпитанията от живота не ми причиняват никакво страдание. Не знам какво Бог е приготвил за мен, но се чувствам толкова спокоен, че всъщност няма значение. От какво да се страхувам, когато съм с Него? Стоя с Него доколкото мога. Нека Той бъде благословен във всичко!

Амин.

Седмо писмо

Скъпи приятелю,

Имаме Бог, Който е безкрайно добър и Който знае какво прави. Той ще дойде и ще те избави от всичките ти сегашни проблеми в Неговото съвършено време и когато ти може най-малко да го очакваш. Надявай се на Него повече от всякога! Благодарни Му за силата и търпението, което ти дава дори посред изпитанията, защото това е очевиден знак за Неговата грижа за теб. Насърчавай се с Неговата любов и Му благодари за всичко.

Възхищавам се на силата и смелостта на твоя приятел, войника. Бог му е дал чудесен характер, макар и той да е все още малко светски и незрял. Надявам се, че проблемите, които Бог е позволил да има ще го накарат да стане по-загрижен за духовния си живот. Насърчавай го да положи всичката си увереност в Бога, Който винаги е с него. Той би трябвало да общува с Бога по всяко време, особено по време на най-големите опасности.

Достатъчно е да издигнем сърцата си към Бога. Да си припомним бързо за Него или да Го хвалим дори по време на битка, е много угодно на Бога; и, далеч съм от това да разрушавам войнската смелост – това би трябвало да го направи по-силен.

Кажки му да обитава в Бог колкото е възможно повече, приспособявайки се постепенно към това просто, но свято упражнение. Никой няма да може да го види, и освен това, нищо не е по-лесно от това да хвалиш Господа.

Кажки му да прави това колкото може по-често. Това е съвсем приемливо поведение за войник; фактически то е необходимост за всеки, чийто живот (и спасение) е в постоянна опасност.

Моля се Бог да помага на него и на цялото му семейство, което поздравявам.

Осмо писмо

Скъпи приятелю,

Ти не си единствения, който се разсейва от Божието присъствие; разбирам те напълно. Умовете ни са толкова “хвърчащи”, но помни, че дадената ни от Бога воля управлява всичката ни сила. Тя трябва да привика умът ни отново при Бога, иначе духът ни може да се скита, влачейки ни надолу към земните неща.

Мисля, че лечението на проблема е да изповядаме прегрешенията си на Бога и да смирим себе си пред Него. Не е необходимо да бъдем твърде многословни в молитва, защото дългите молитви насърчават скитащите мисли. Просто, представи себе си на Бога, сякаш си бедняк, чукаш на вратата на богат човек и фиксирай вниманието си на Неговото присъствие. Ако умът ти се скита понякога, не се разстройвай, защото това ще те разсее още повече. Позволи на волята си да повика нежно твоето внимание отново при Бога. Такова постоянство и устояване Му е угодно.

Друг начин да предпазиш ума от скитане и отдалечаване от Бога по време на молитва е да тренираш себе си да живееш в неговото присъствие през целия ден. Това ще ти осигури един вид “практика”, като напомняш на себе си да се концентрираш върху Него. Така оставането в неговото присъствие по време на молитва ще стане по-лесно.

Знаеш от другите ми писма какво голямо предимство е според мен практикуването на Божието присъствие. Нека приемем сериозно това действие на любов към Бога и да се молим един за друг.

Оставам твой брат в Христа.

Девето писмо

Скъпи приятелю,

Това е отговора на писмото, което получих от нашата скъпа сестра в Господа; моля те да й го предадеш. Тя изглежда така преизпълнена с добра воля, но иска да върви по-бързо, отколкото благодатта позволява. Не е възможно да станем духовно зрели изведнъж. Препоръчвам то да работиш с нея, защото трябва да си помагаме един на друг с нашите съвети и още повече с добрия си пример. Оценявам това, че ми изпращаш вести за нея от време на време, така че да мога да знам какво се случва.

Нека често си спомняме, скъпи мой приятелю, че единственото ни занимание в живота е да угаждаме на Бога. Какъв смисъл има всичко останало? Аз и ти сме ходили с Господа повече от четиридесет години. Дали наистина сме използвали всички тези години за да обичаме и служим на Бога, Който чрез милостта си ни призова за тази цел? Когато се замисля за благословенията, които ми е дал и все още продължава да ми дава, се чувствам засрамен. Чувствам, че съм злоупотребявал с тези благословения, като рядко съм ги използвал по предназначение, а именно за да стана повече като Христос.

Бог, обаче, в своята милост, ни дарява още малко време. Можем да започнем всичко отначало и да поправим пропуснатите възможности, завръщайки се с пълна увереност при този благ Отец, Който винаги е готов да ли приеме с любящо сърце. Остава всичко, което не е Бог. Не заслужава ли Той това и даже много повече? Мисли за Него постоянно и положи всичката си увереност в Него. Скоро изобилната му благодат ще ни погълне. С нея можем да сторим всичко, но без нея можем да вършим само грях.

Не можем да избегнем опасностите в живота без Божията постоянна помощ, тача че трябва да Го молим за нея непрестанно. Но как да Го молим за помощ ако не

сме с Него? За да бъдем с Него трябва да култивираме този свят навик да мислим често за Него.

Ще ми кажеш, че всеки път ти казвам едно и също нещо. Какво да ти кажа? Вярно е. Не познавам по-лесен начин, нито практикувам нещо друго, затова давам все този съвет на всеки. Трябва да познаваме някой, за да можем истински да го обикнем. За да познаваме Бога трябва да мислим често за Него, а щом започнем да Го познаваме, ще мислим за Него даже още по-често, защото където е нашето съкровище, там е и сърцето ни.

Десето писмо

Скъпа Госпожо,

Трудно бе за мен да реша дали да пиша на нашия брат в Господа или не. Правя го само защото Вие го искате. Нали нямате нищо против да адресирате и изпратите писмото лично?

Вашата увереност в Бога е красива. Нека Той Ви благославя за това. Никога няма опасност да се предоверим на този наш Приятел. Той е толкова добър и толкова верен да не ни подведе нито в този свят, нито в бъдещия.

Моля се нашият брат да бъде достатъчно мъдър да извлече полза от своята загуба и да уповава на Бог напълно. Може би нашият Господ ще му даде друг приятел, който е по-силен и по-благоразположен. Все пак, Бог разполага със сърцата ни според Неговата воля.

Възможно е да има твърде много от света в любовта на нашия приятел. Той може да е прекалено привързан към този, когото е изгубил. Макар, че трябва да обичаме приятелите си, тази любов не трябва да пречи на любовта ни към Бог, Който трябва да бъде на първо място.

Помни какво те бях посъветвал да правиш: Мисли за Бог колкото можеш по-често, ден и нощ, във всичко, което правиш. Той е винаги с теб. Ако би било грубо да си тръгнеш и оставиш сам свой приятел, който е дошъл лично да те посети, тогава защо напускаме Бог и Го оставяме сам?

Не Го забравяй! Мисли често за Него; покланяй Му се непрестанно; живей и умри с Него. Това е истинската работа на един християнин; с една дума – това е нашата професия. Ако не знаем, че е така, трябва да го научим. Ще се моля за теб.

Единадесето писмо

Скъпи приятелю,

След като си толкова сериозно заинтересован да узнаеш как придобих способността, която Бог ми даде, да обитавам в Неговото присъствие, ще се опитам да ти обясня. Трябва, обаче, да те помоля да не показваш писмото ми на никого. Ако съм мислел, че ще накараш някой друг да прочете това писмо, не бих дискутирал тази тема въпреки, че силно желая твоя духовен растеж.

Макар, че открих няколко книги описващи как да познаем Бога и пътя към духовната зрялост смятам, че те послужиха единствено за да объркат душата ми. Това, което исках е просто да принадлежа изцяло на Бог. И така, реших да дам всичко, което

бих могъл, за да постигна в замяна това огромно благословение – да Го познавам. Отдадох се напълно на Бог, приемайки Неговата прошка за греховете ми, след което се отказах от всичко, което го наскърбява. Започнах да живея така, сякаш нямаше никой друг на света освен Бог и мен.

Понякога мислех за себе си като за престъпник, стоящ пред Него, моят съдия; друг път гледах на Него като на Баща. Опитвах се да пазя сърцето си в тази връзка баща-дете доколкото можех и там, в това състояние, Му се покланях. Държах духа си в Неговото свято присъствие, призовавах Го и влизах отново веднага щом се бях отдалечил. Това упражнение беше доста трудно. Все пак, успях да го продължа без да се разстройвам щом отклонявах или разсейвах неволно. Това отнемаше толкова време от моето работно ежедневие, колкото и времето ми за молитва. Във всеки един момент – всеки час и всяка минута – аз гонех от духа си всичко, което би ме отклонило от мисълта за Него.

Това стана моя ежедневна рутинна практика, откакто започнах да ходя с Господа. Макар, че понякога практикувам това плахо и със страшно много грешки, все пак съм много благословен то това. Това трябва да се дължи на огромната благодат и милост на Бог. Ние действително не можем да сторим нищо без Него (което е още по-вярно за мен, отколкото за другите), но когато вярно пазим себе си в Неговото свято присъствие и винаги помним, че Той е пред нас, тогава избягваме да го наскърбяваме (поне своеволно). Тогава можем да си позволим святата свобода да поискаме от него благодатта, от която се нуждаем. Като продължаваме да практикуваме Неговото присъствие, Той става по-близък и познат с нас и Неговото присъствие става нещо естествено.

Благодаря на Бог за добротата Му към нас!

Дванадесето писмо

Здравей приятелю!

Смелост! Бог често ни позволява да преминаваме през трудности за да очисти душиите ни и да ни научи да се осланяме повече на Него. (I Петрово 1:6-7). И така, представяй пред Него своите проблеми непрекъснато и Го моли за сила да ги преодоляваш. Говори с Него често; забравяй Го колкото се може по-рядко. Хвали Го! Когато трудностите са в своята най-лоша част иди при Него смирено и с любов – както дете отива при любящия си баща – и Го помоли за помощ, от която се нуждаеш и от Неговата благодат. Аз ще те подкрепям с моите смирени молитви. Бог има разнообразни начини да ни привлече към себе си, но понякога Той се крие от нас. В такива времена единствената опора на нашата увереност трябва да бъде нашата вяра, която изцяло трябва да бъде положена в Бог. Такава вяра няма да те провали и няма да отпадне.

Помни, че Бог никога не ни напуска, освен ако ние не сме си отишли първи. Трябва да внимаваме никога да не се отделяме от неговото присъствие. Трябва да живеем винаги с Него; затова нека живеем с Него сега и да умрем с Него, когато нашето време наближи. Моли се на Него за мен и аз ще се моля за теб.

Оставам твой в Господа

Тринадесето писмо

Скъпи приятелю,

Не мога да благодаря достатъчно на Бог за начина по който започна да те избавя от твоите изпитания.

Бог знае много добре от какво се нуждаем и, че всичко, което Той прави е за наше добро. Ако знаехме колко много ни обича, ние винаги щяхме да сме готови да посрещнем живота с открито лице – както удоволствията, така и проблемите.

Знаеш, че не е необходимо трудностите в живота да бъдат непоносими. Въпросът е в начина по който гледаме на тях – с вяра или неверие. Трябва да сме убедени, че нашият Отец е пълен с любов към нас и, че той допуска изпитанията да дойдат по нашия път само за наше собствено добро.

Нека се занимаваме единствено изцяло само с това да познаваме Бога. Колкото повече Го познаваме, толкова повече ще желаем да Го познаваме. Понеже любовта нараства заедно с познаването, колкото повече познаваме Бога, толкова повече ще го обичаме истински и ще се научим да Го обичаме еднакво и във времена на скърби, и във времена на огромна радост.

Въпреки, че търсим и обичаме Бог заради благословенията, които ни е дал или заради тези, които може да ни даде в бъдеще, нека не спираме дотам. Тези благословения, колкото и големи да са те, никога няма да ни заведат по-близо до Него, както би го направила една простичка стъпка на вяра в моменти на нужда или скърби.

Нека погледнем Бог с тези очи на вярата. Той е в нас; няма нужда да Го търсим другаде. Трябва да обвиняваме единствено себе си ако се отвърнем от Бога и сме се претрупали с дребните и незначителни неща от този живот. Бог в своето търпение понася нашите слабости, но просто помисли за цената, която плащаме като биваме отделени от Неговото присъствие!

Веднъж завинаги – нека започнем да бъдем изцяло Негови! Нека отлъчим от нашето сърце и душа всичко, което не отразява Исус. Нека Го молим за благодатта да сторим това така, че единствено Той да може да управлява сърцата ни.

Трябва да ти доверя мой скъпи приятелю, надявайки се с Неговата благодат, че ще Го видя след няколко дни

Нека се молим на Него един за друг.

Брат Лоурънс премина от този живот в следващия само след няколко дни на 12 февруари 1691, за да обитава напълно в присъствието на своя Бог.

Превод – Теодор Михайлов

e-mail: malteser@mail.bg О любовта нараства заедно с познаването, колкото повече познаваме Бога, толкова повече ще го обичаме истински и ще се научим да Го обичаме еднакво и във времена на скърби, и във времена на огромна радост.

Въпреки, че търсим и обичаме Бог заради благословенията, които ни е дал или заради тези, които може да ни даде в бъдеще, нека не спираме дотам. Тези благословения,

Практикуване на Божието присъствие

колкото и големи да са те, никога няма да ни заведат по-близо до Него, както би го направила една простичка стъпка на вяра в моменти на нужда или скърби.

Нека погледнем Бог с тези очи на вярата. Той е в нас; няма нужда да Го търсим другаде. Трябва да обвиняваме единствено себе си ако се отвърнем от Бога и сме се претрупали с дребните и незначителни неща от този живот. Бог в своето търпение понася нашите слабости, но просто помисли за цената, която плащаме като биваме отделени от Неговото присъствие!

Веднъж завинаги – нека започнем да бъдем изцяло Негови! Нека отлъчим от нашето сърце и душа всичко, което не отразява Исус. Нека Го молим за благодатта да сторим това така, че единствено Той да може да управлява сърцата ни.

Трябва да ти доверя мой скъпи приятелю, надявайки се с Неговата благодат, че ще Го видя след няколко дни

Нека се молим на Него един за друг.

Брат Лоурънс премина от този живот в следващия само след няколко дни на 12 февруари 1691, за да обитава напълно в присъствието на своя Бог.

Превод – Теодор Михайлов
e-mail: malteser@mail.bg